

Josep Palau i Fabre

L'home és un animal que es busca

Josep Palau i Fabre (1917–2008) va ser poeta, autor teatral, assagista, contista i un gran especialista en l'obra de Picasso. Va viure l'ambient cultural de Barcelona, en els anys de la República, i en va conservar l'esperit. Va ser un home revoltat: contra la família, contra la hipocresia social i contra l'ambient de l'Espanya franquista. Va intervenir en polèmiques literàries i artístiques, com un intel·lectual compromès, i va crear un espai on fer la seva obra, en contacte amb la natura, com un filòsof antic. Va firmar part de la seva obra amb el nom de l'Alquimista: el poeta que experimenta amb ell mateix per desentranyar veritats humanes profundes. Quan fa cent anys del seu naixement, l'exemple de Josep Palau i Fabre és més vigent que mai.

Organització i producció
Institució de les Lletres Catalanes
Amb la col·laboració
Fundació Palau, Caldes d'Estrac

Idea
Julià Guillamon
Disseny gràfic
Albert Planas
Coordinació
Miriám Romeu

Material gràfic
Fundació Palau, Caldes d'Estrac
Foto Mateo
Arxiu Fotogràfic de Barcelona
Fons Pérez de Rozas
Pilar Aymerich
José María Alguersuari
Víctor Fernández

Menjador del pis del carrer Bruc, el 1935

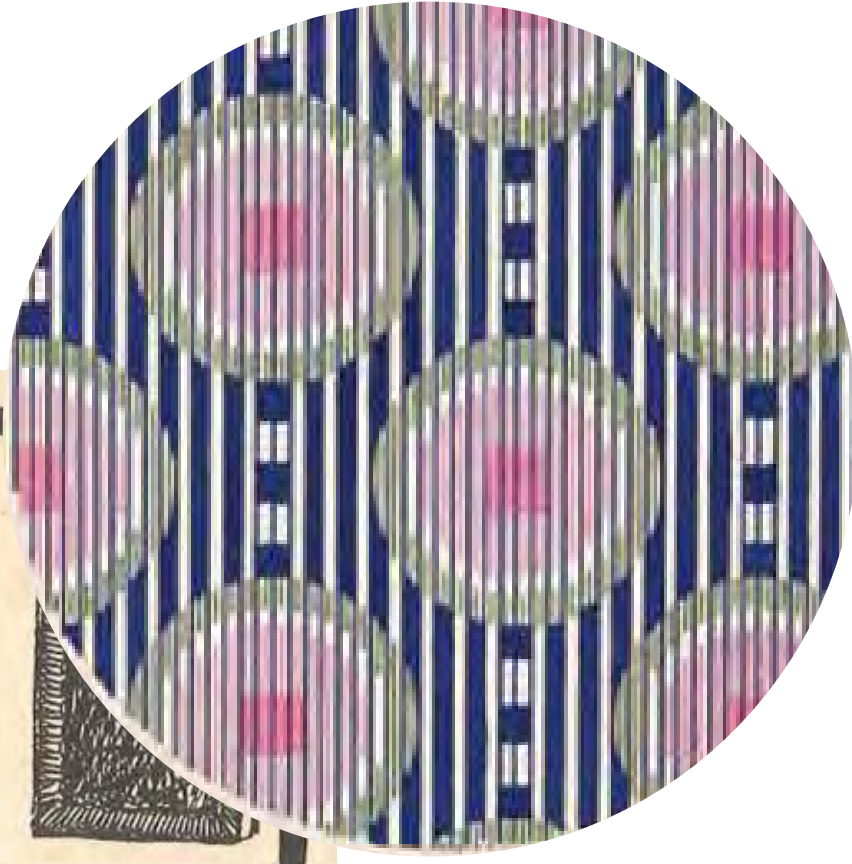
Eulàlia Fabre: filla de pare francès i mare catalana, va introduir Palau en la literatura francesa. Va tenir una relació conflictiva amb el fill.

Una família burgesa

Josep Palau i Fabre va nèixer el 1917, fill d'una família de la burgesia de l'Eixample. En va heretar el gust per l'art i la literatura. I també una tendència a la simplicitat, d'acord amb les tendències racionalistes de moda als anys trenta. Va ser un jove inquiet i precoç, que abans dels dinou anys ja escrivia als diaris.

Palau i Fabre retratat pel seu pare quan tenia sis o set anys.

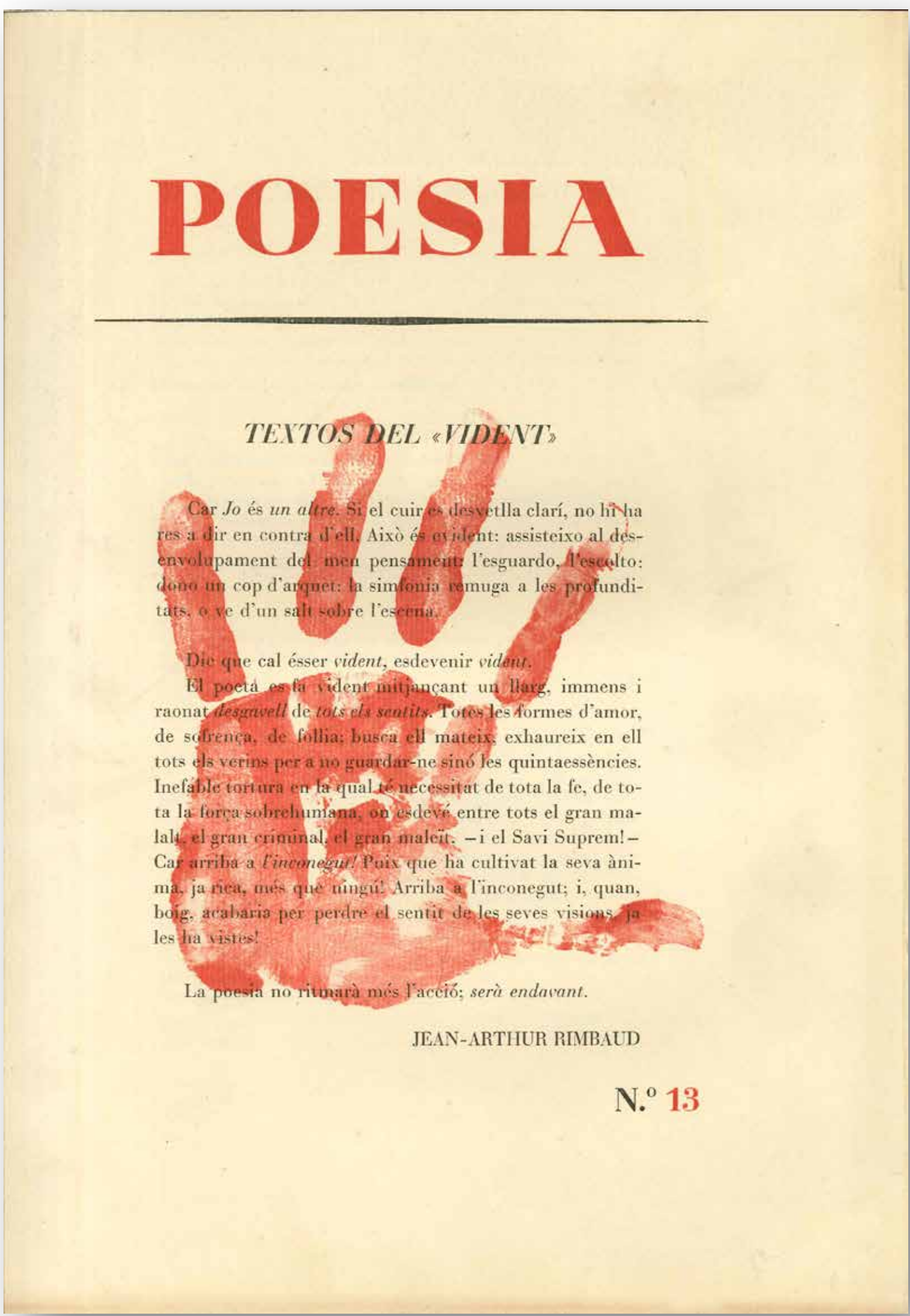
Josep Palau Ollé: pintor, dibuixant còmic, fabricant de joguines, dissenyador de teixits, decorador i botiguer. El seu fill l'admirava.

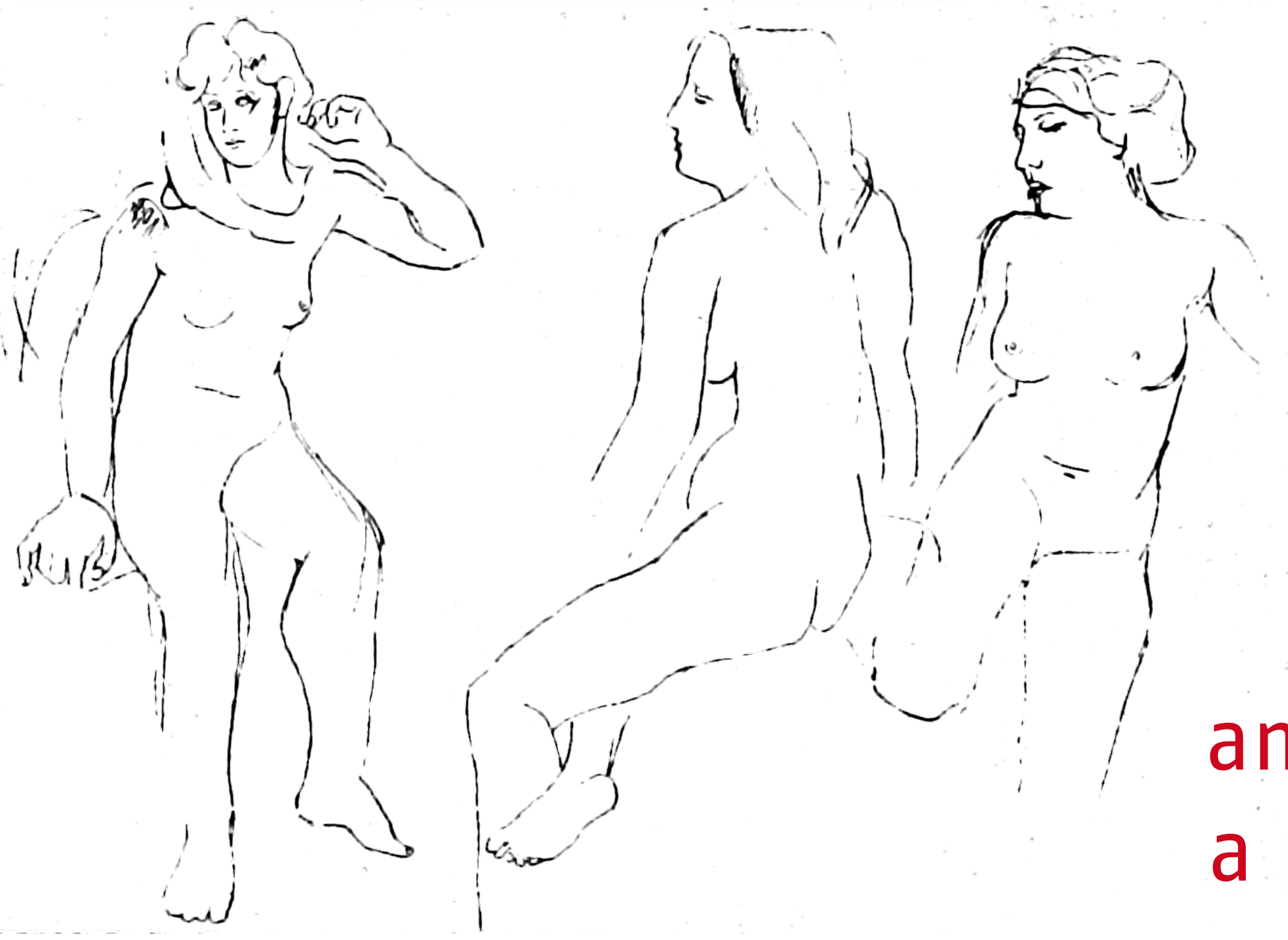
Palau i Fabre amb Martí de Riquer al sopar del Club dels Novel·listes, el 1936.

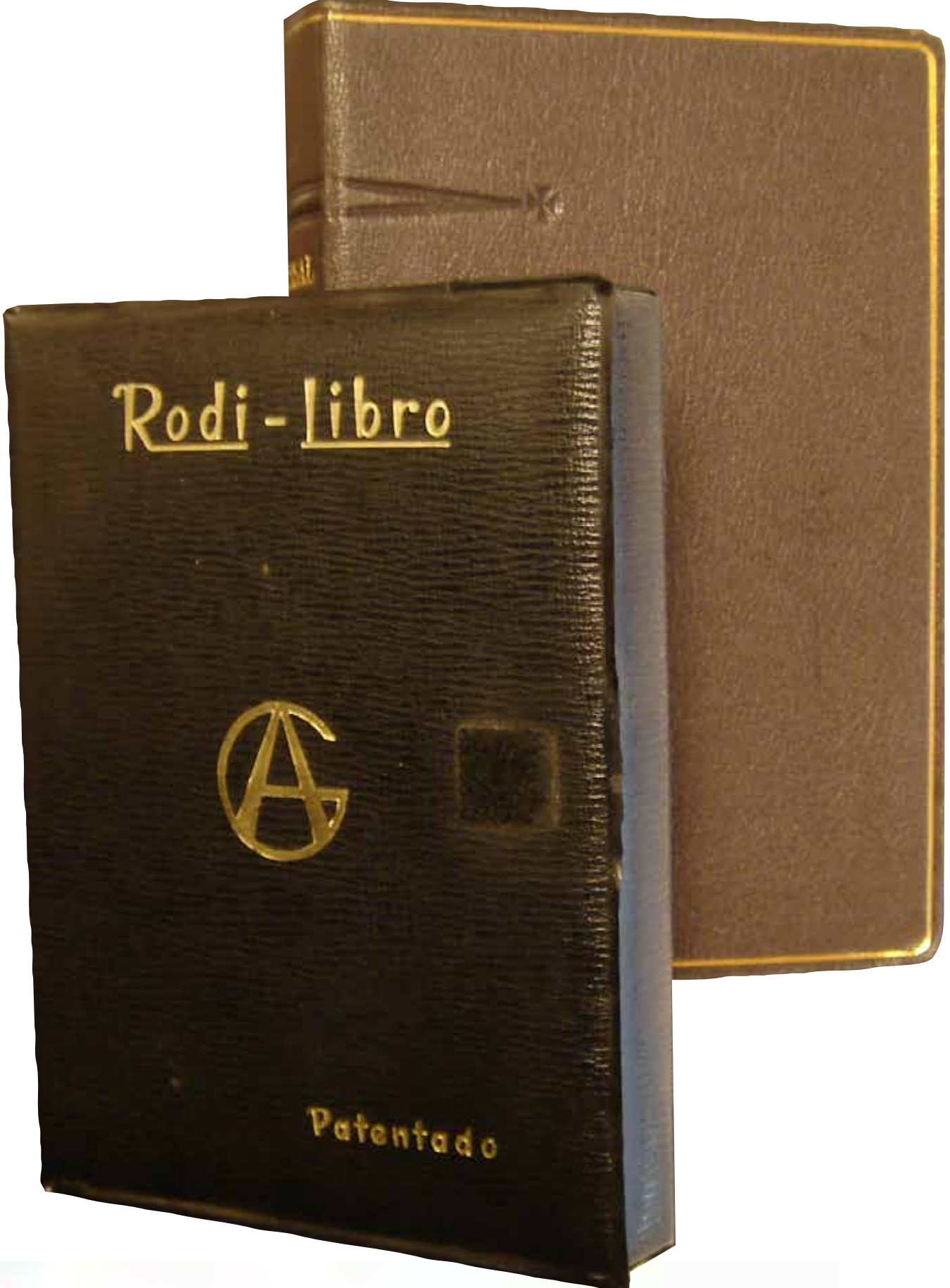
El Dia del Estudiante Caído, el 1942.

Les Edicions de la Sirena i les revistes Poesia (1943-1945) dos projectes personals de Palau, que va hi demanar la col·laboració a Joan Miró.

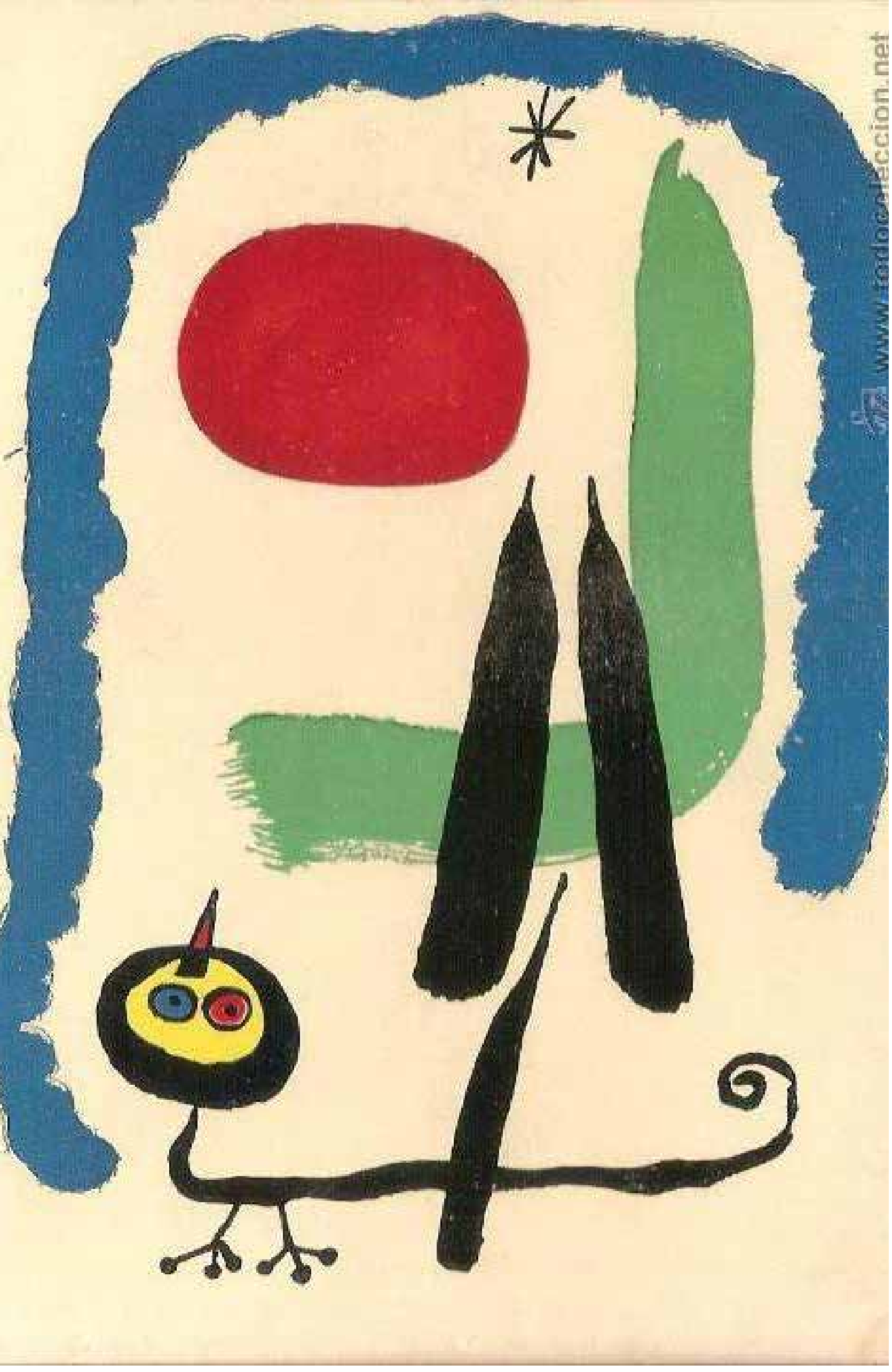
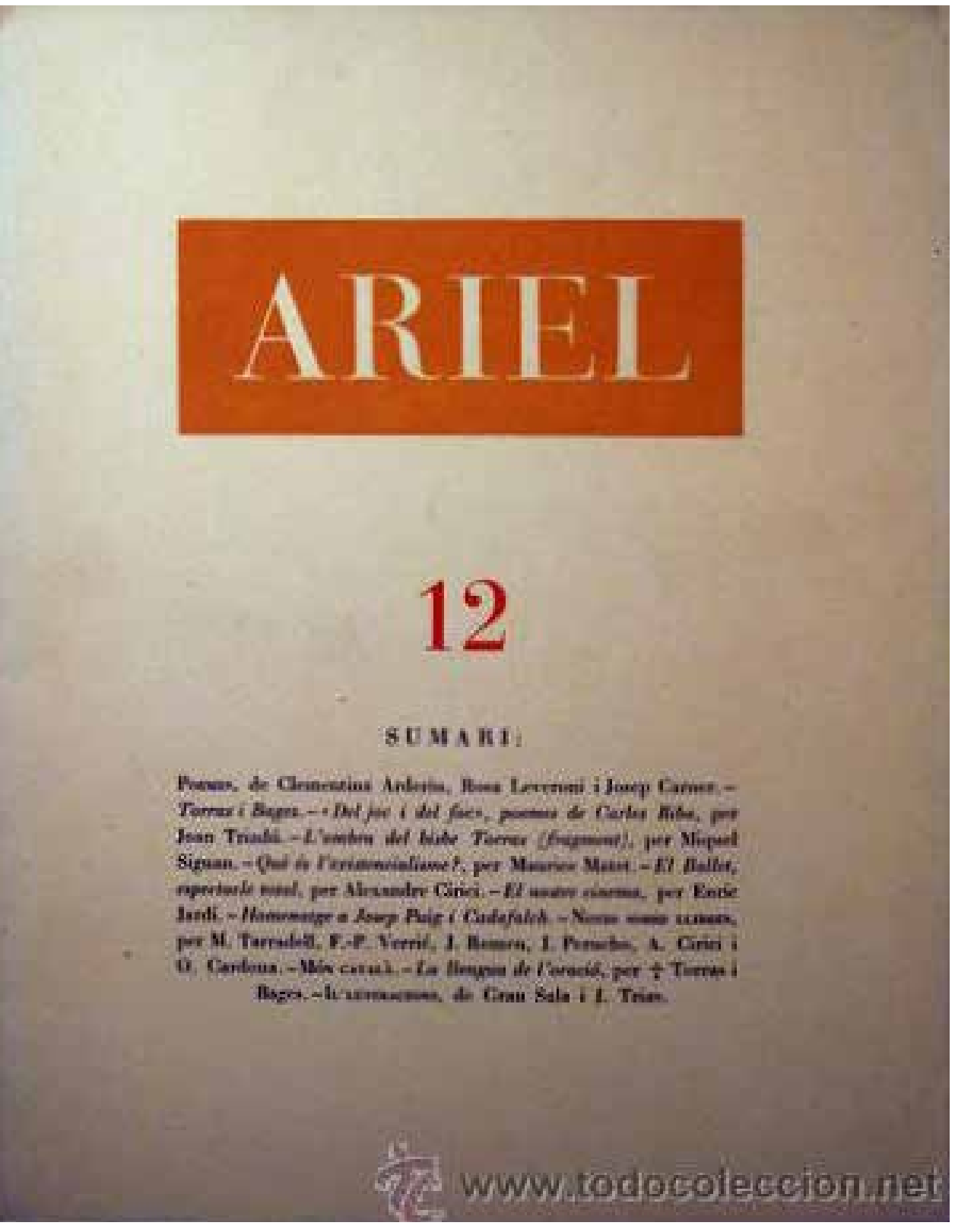

El pes de l'Espanya franquista. Un Rodi-libro: un missal amb un coixinet per agenollar-se a passar el rosari, que havia estat d'una tieta de Palau i Fabre.

La postguerra fosca

Als primers anys quaranta va tenir un paper molt actiu en l'activitat cultural clandestina, com un enllaç entre les generacions d'abans i després del trenta-sis.

El 1946 Palau i Fabre va marxar a París, becat pel govern francès. des d'allà enviava col·laboracions a la revista Ariel, que va fundar.

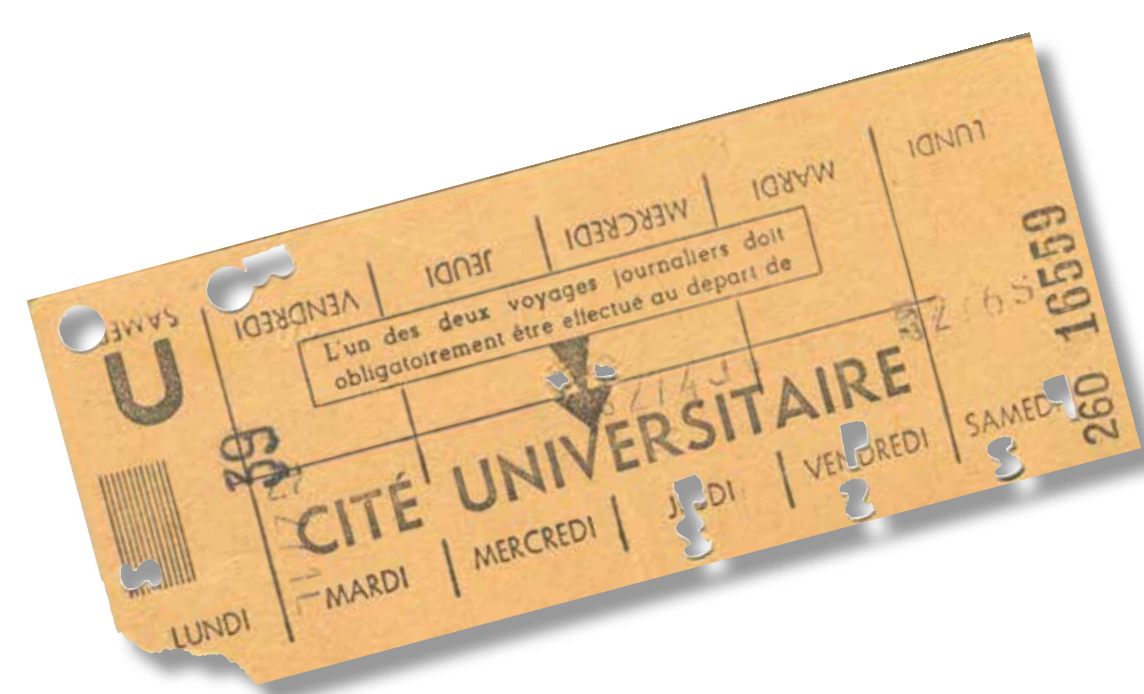

Amb un grup d'estudiants de la Universitat de Barcelona.

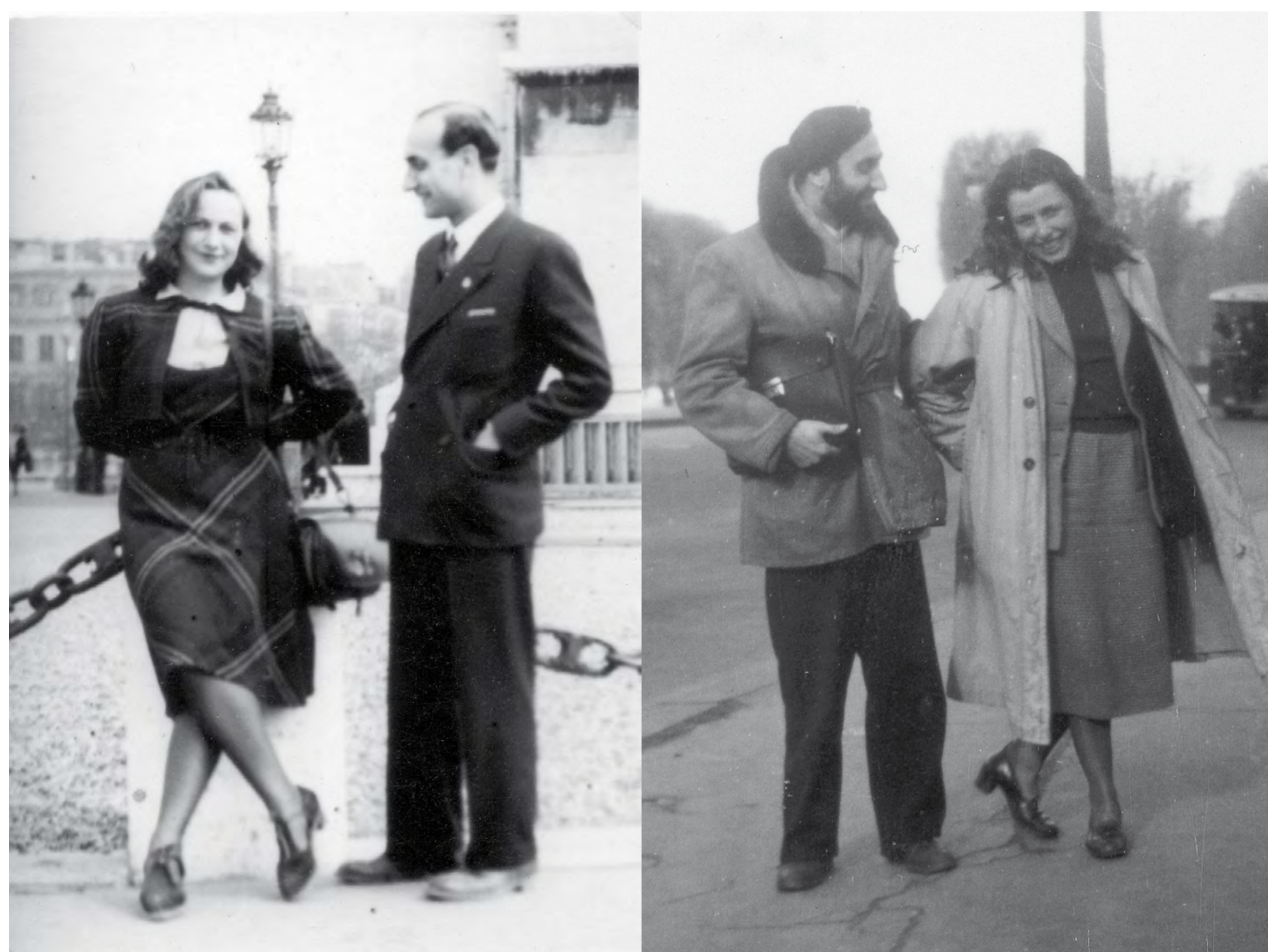

La Ciutat Universitària de París

Exili voluntari a París

El 1946, Palau i Fabre marxa per un any i se n'hi està catorze. Hi arriba com un noi endregat i pren l'aparença d'un existencialista o d'un bohemí, amb una barba espessa i un tabard. Un dels atractius és la llibertat de la relació entre nois i noies.

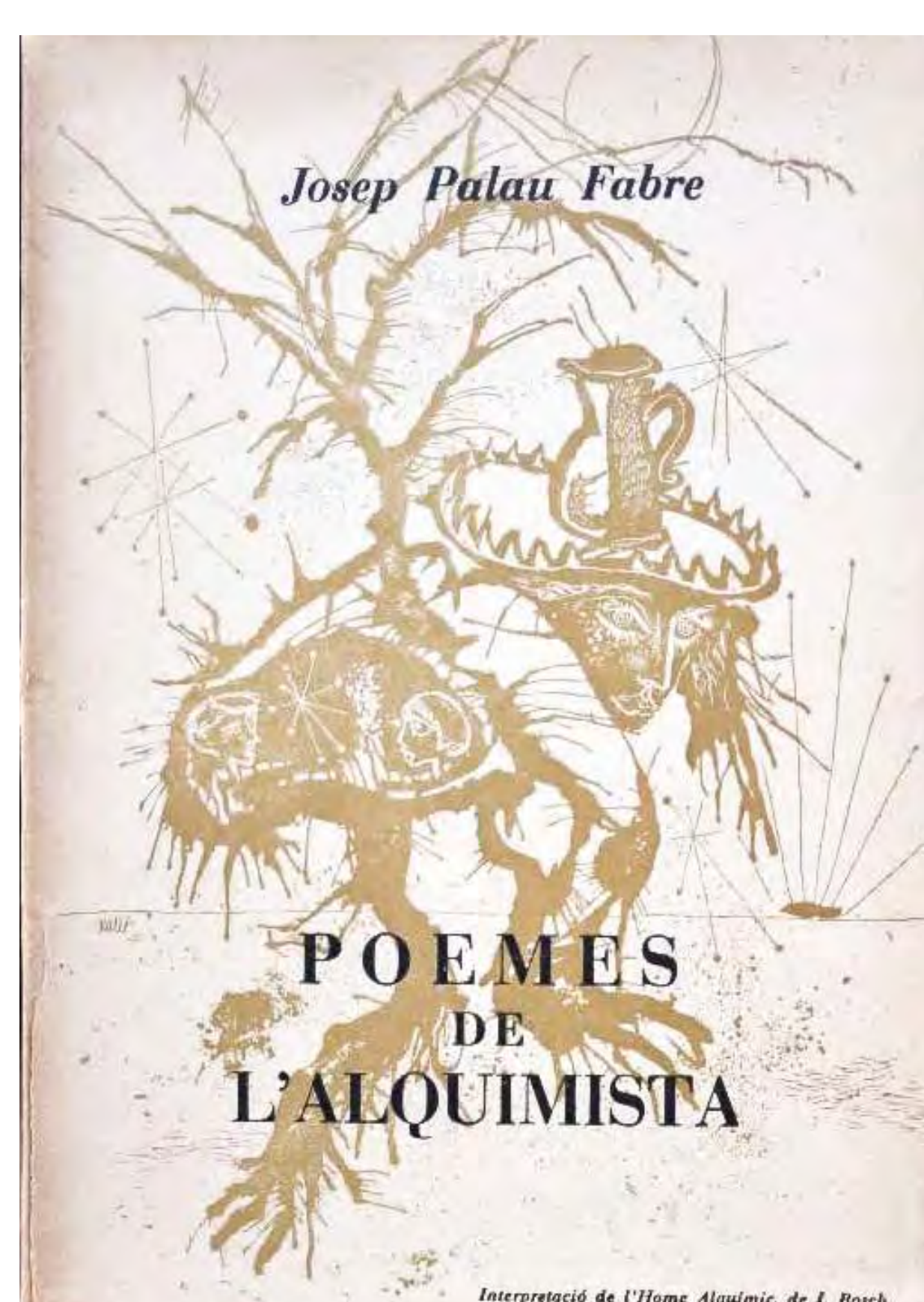

jo les estimo totes»

«Totes m'estimen a mi»

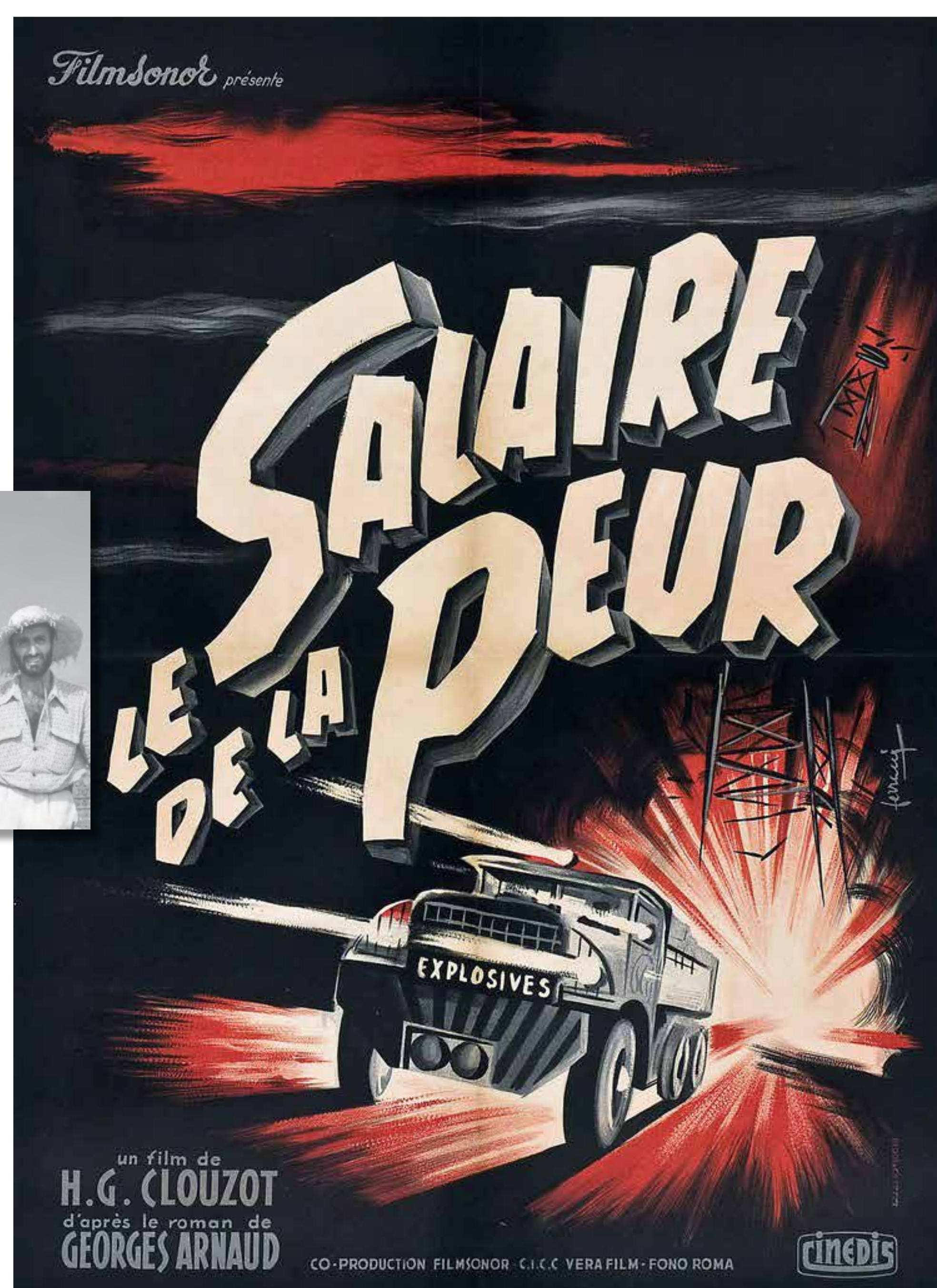
Participa en la vida cultural de París: organitza un acte en favor dels refugiats amb André Malraux, coneix Picasso i Artaud.

Per guanyar-se la vida, fa d'extra de cinema i participa amb un petit paper a *Le Salaire de la peur* (1953).

A París, Palau i Fabre culmina la seva obra poètica: els *Poemes de l'Alquimista*, que edita clandestinament a Barcelona, el 1952.

Amb Jaume Suñer d'excursió.

La platja de Grifeu, envoltada de vinyes, cap a 1960

Palau i Fabre visitava Picasso a Canes amb la idea d'elaborar una gran obra que en reconstruís la trajectòria. En aquests viatges va establir una relació d'amistat i complicitat amb l'artista.

Eremita a Grifeu

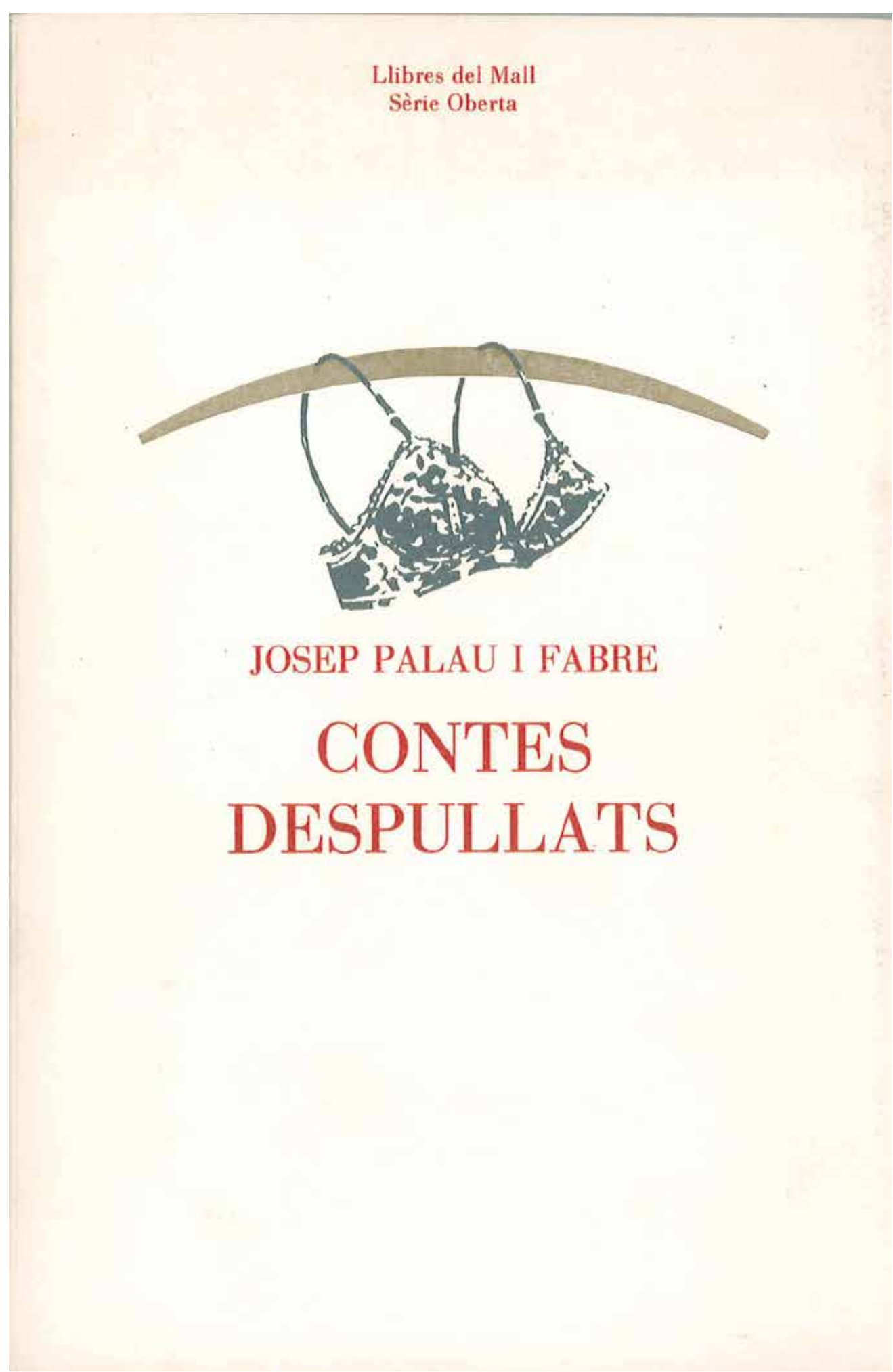

«Des de la seva finestra

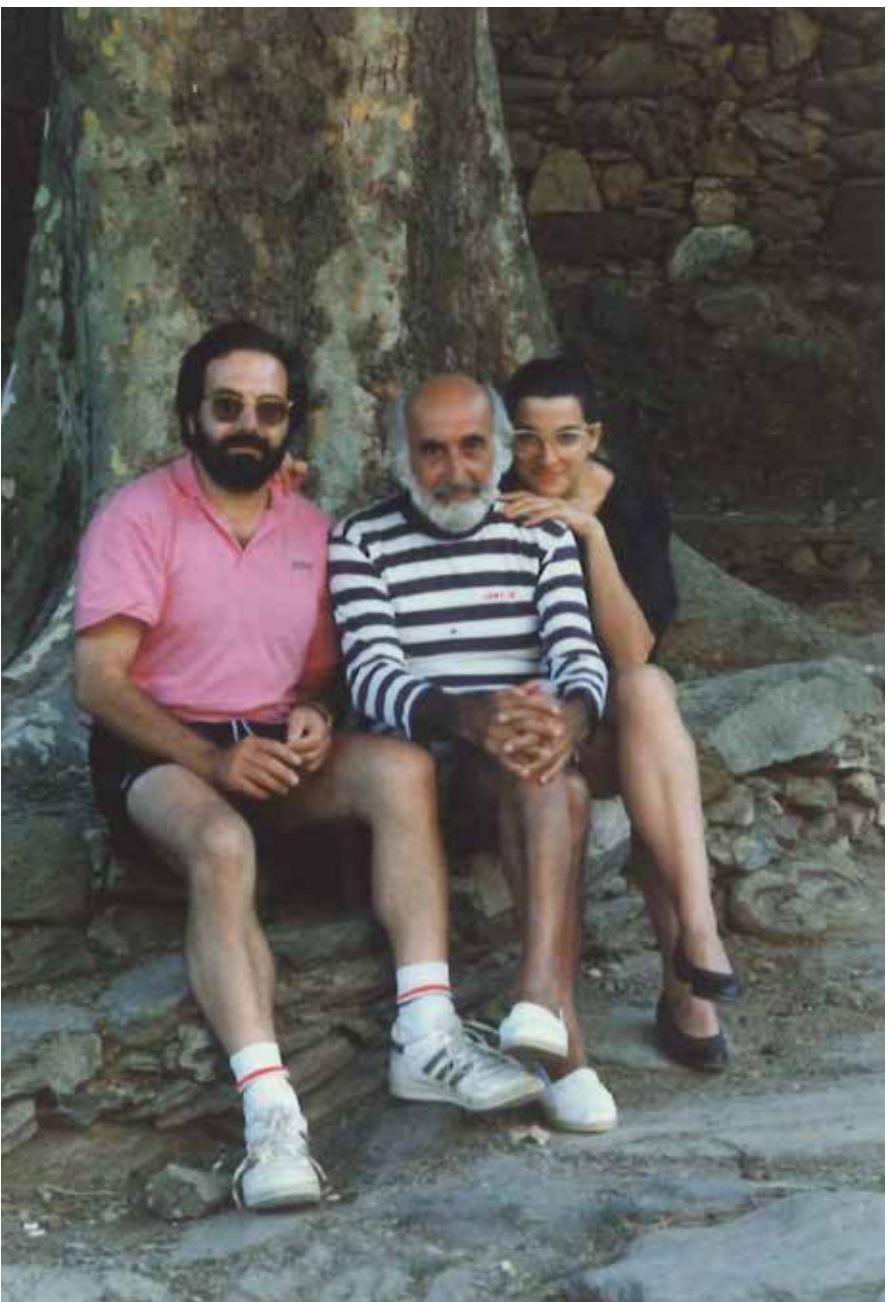
atalaiava el món circumdant»

Als anys seixanta Palau i Fabre va poder fer realitat un somni: retirar-se a un indret apartat, per llegir, escriure, traduir i estudiar l'obra de Picasso. Es va construir una caseta a tocar de la platja de Grifeu, a Llançà, on va viure una etapa de creació intensíssima.

La casa de Grifeu va ser un lloc de trobada amb escriptors i amics, que s'identificaven amb l'obra de Palau i Fabre i amb el seu esperit rebel.

En els contes Palau i Fabre explora un costat solar, apassionat i ple de vida. La imaginació és la porta de sortida del silenci i de la solitud.

A la platja amb l'actriu Montserrat Carulla i un grup d'amics

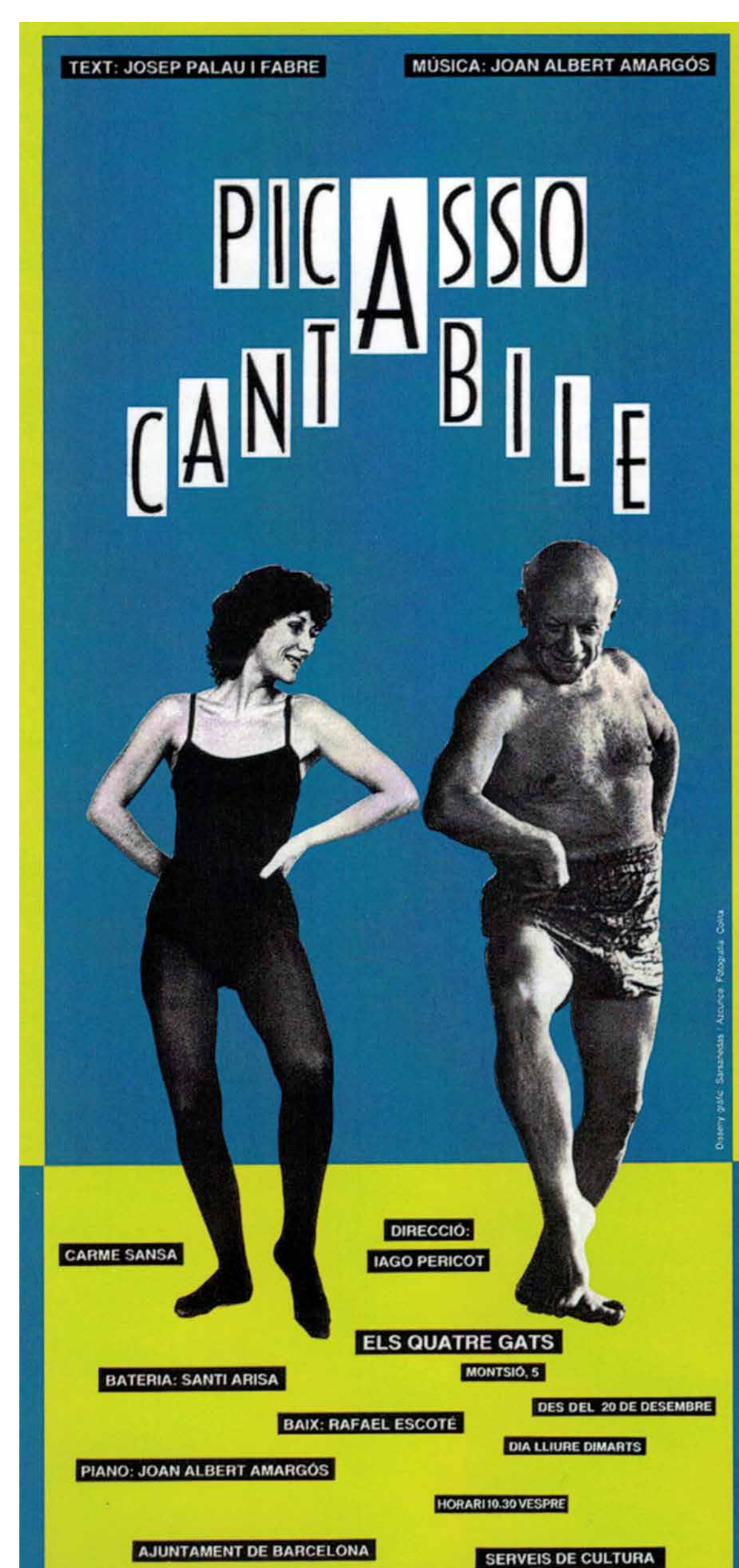
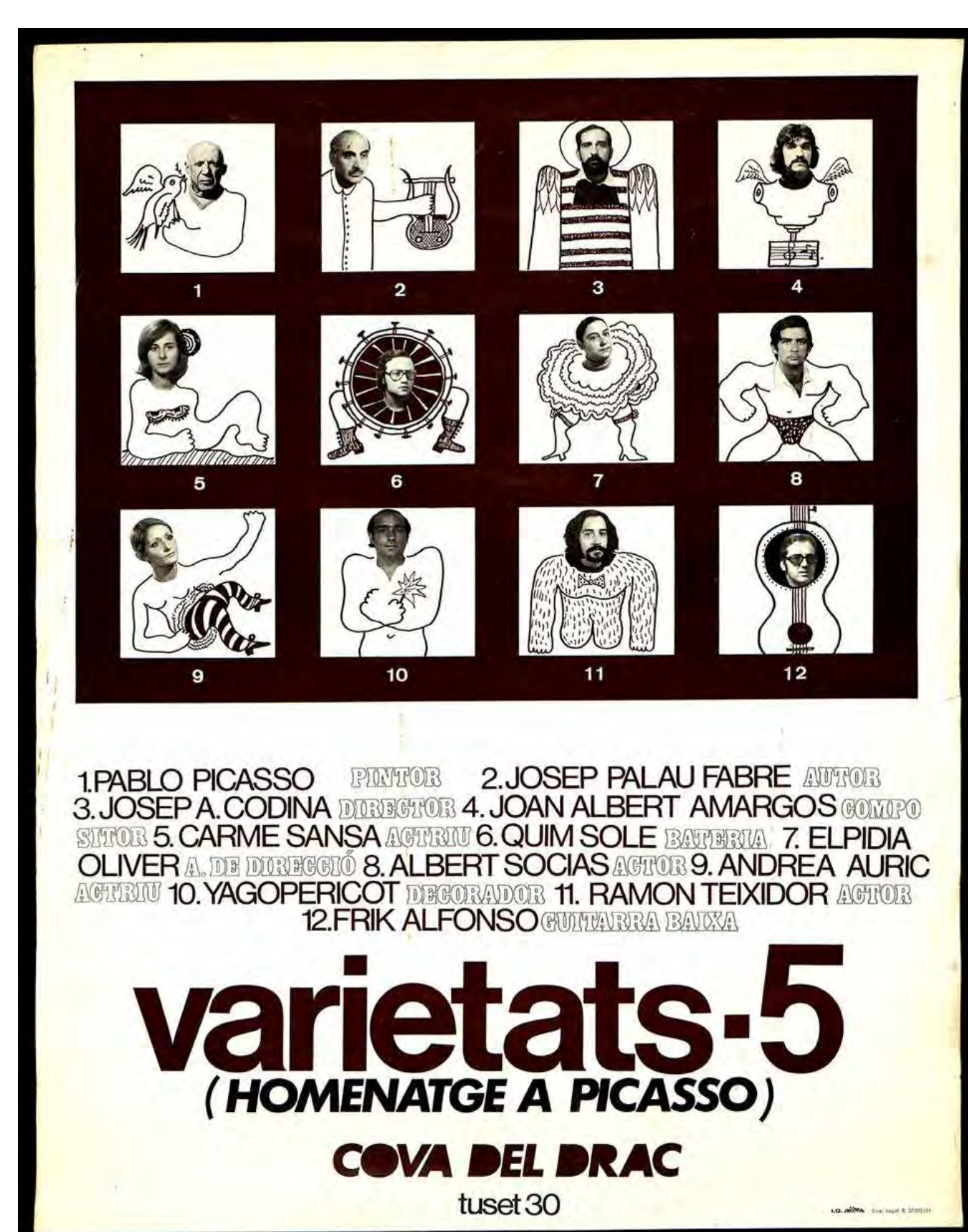

El primer 11 de setembre després de la mort de Franco, 1976, per Pilar Aymerich.

Passió i llibertat

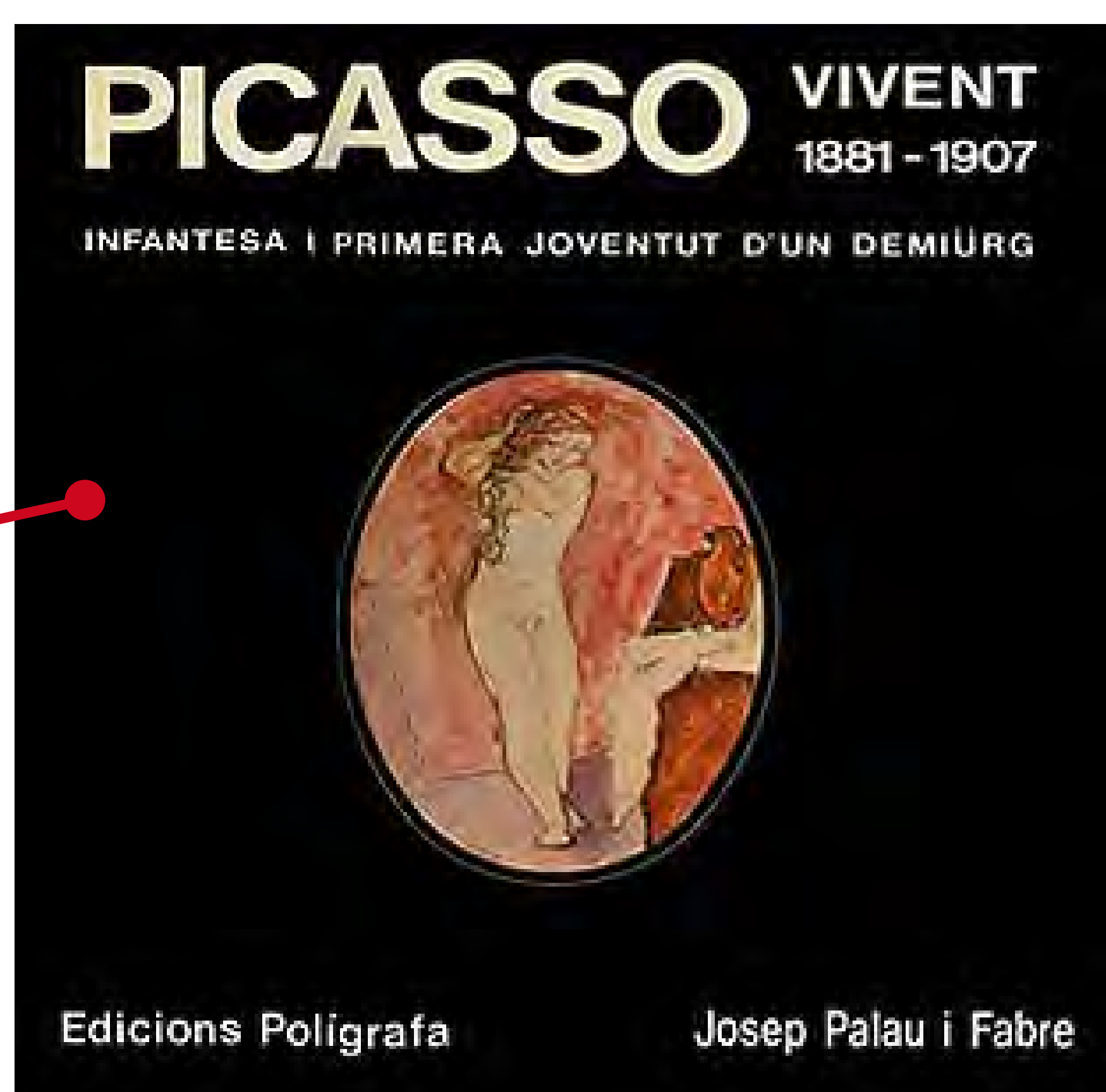
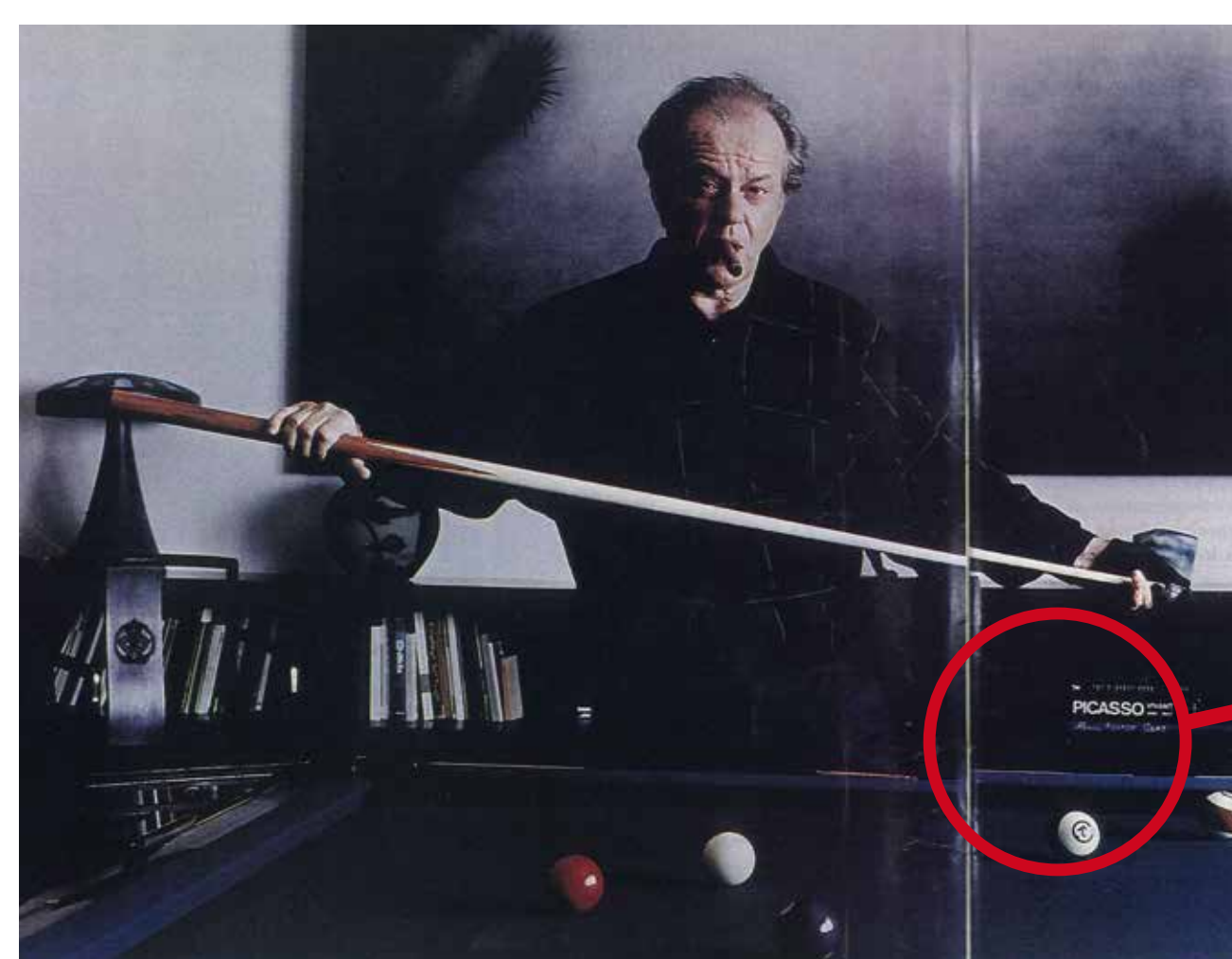
El teatre és la gran passió de Palau i Fabre. Les seves obres arriben a l'escenari, primer, gràcies a petites companyies independents i després en grans muntatges en teatres de Madrid i Barcelona.

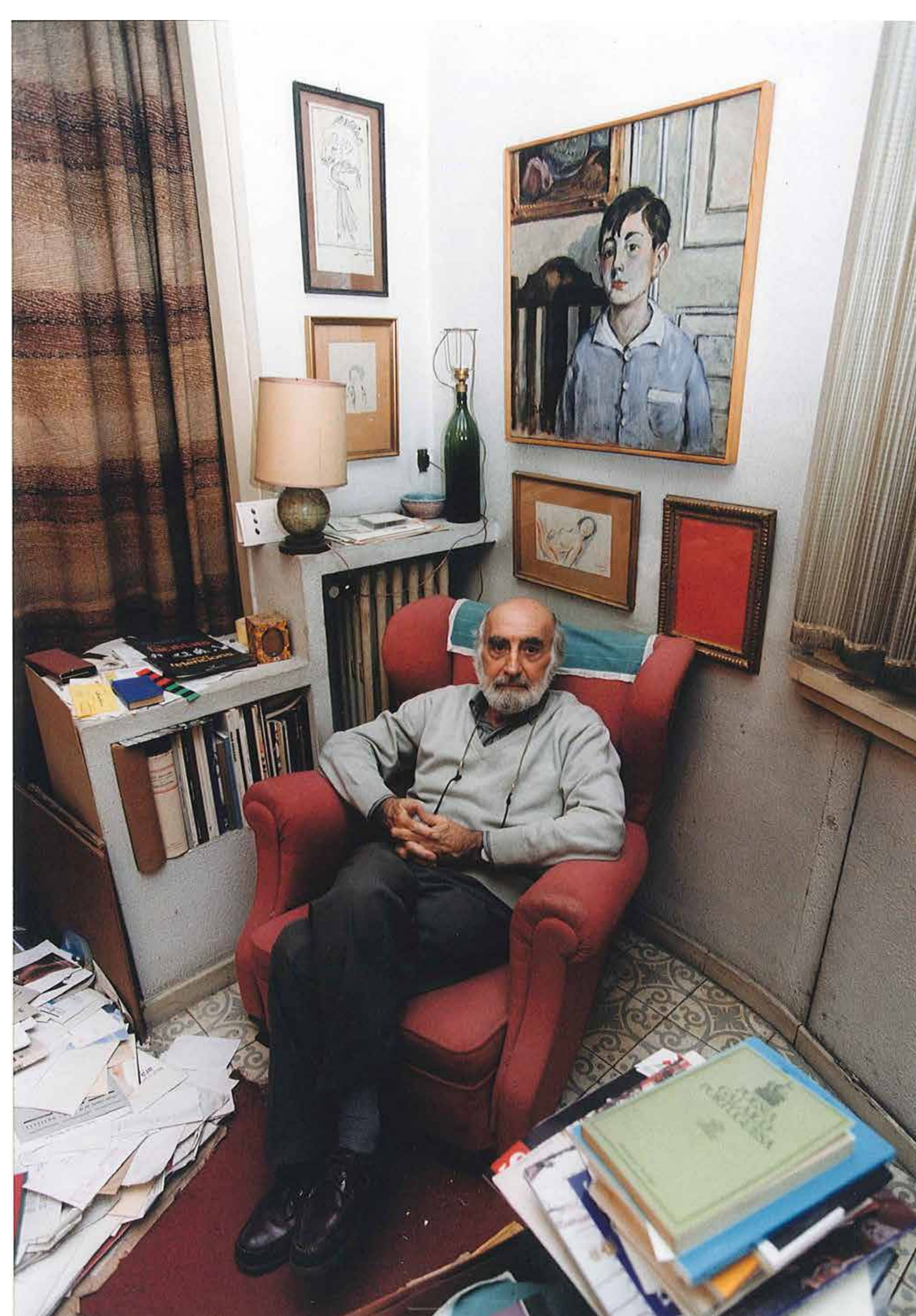
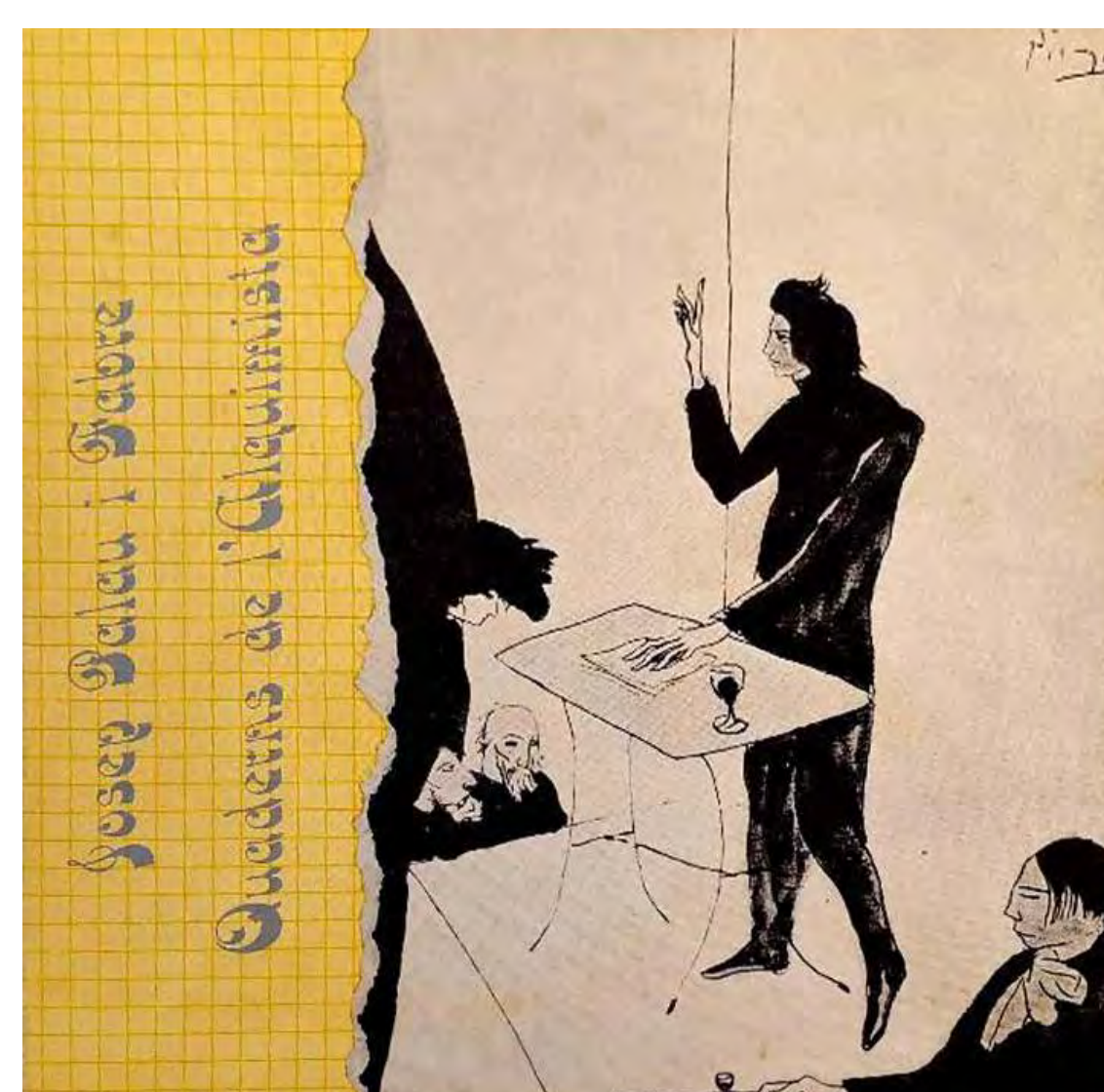
Des dels anys setanta Palau i Fabre duu una activitat constant: escriu articles de combat, publica contes i inicia una biografia monumental de Picasso, que es tradueix arreu del món. Una idea el persegueix: crear una Fundació que expliqui la seva trajectòria.

El salacof de Palau i Fabre, explorador de la vida interior.

Tradueix alguns dels seus llibres de capçalera i recull notes i assaigs als *Quaderns de l'Alquimista*.

A la Fundació Palau de Caldes d'Estrac fotografiat per José María Alguersuari

